

sat Rigsbankdirectionen ifstand til at indløse Rigsbanksedlerne, inden Udgangen af forrige Aar m. v., samt naar den nu troer, at bemeldte Lovbestemmelse vil kunne vorde efterlevet. Dette Forslag blev ogsaa af Præsidenten anmeldt til Forretagelse i næste Møde.

10. Aar 1818 den 11te Februar blev Storthinget atter fremholdt.

11. Den i Kammerraad Borchsenius's Sted indkaldte Reserve, Bagtmester Hanneborg tog nu Sæde i Thinget.

12. Præsidenten underrettede Forsamlingen forrelobigen om, at Hs. Majestæt, Kong Carl den 13de ved Døden var afgangen. Paa Grund heraf blev eenstemmigen besluttet, at en Deputation samme Dag skulde affendes til den Norske Regjering, for at bevidne Nationens billige Sorg over Hs. Majestæt Kong Carl den 13des Død, og at anmode Regjeringen om, at oversende til Kongen Forsikring om Nationens Hylдинг. Til Medlemmer af denne Deputation bleve følgende udnævnte: Amtmand Sibbern, som Formand, Capitain Jensen, Capitain Boeck, Krigsasses: for Lossius, Overfiskeveier Normann, Grosser

rer Johansen, Consul Isaachsen, Gaardbruger Saxlund og Gaardbruger Ribbe.

Hans Excellence, Norges Statholder, Brev Mørner og de øvrige Medlemmer af den Norske Regjering indsendt sig i Stortinget, og bleve modtagne af en Deputation, bestaaende af: Oberstlieutenant Holck, som Formand, Overkrigscommissair Sebbelow, Pastor Abell, Dispascheur Jæger, Procurator Knoph, Kjøbmand Andresen, Handelsmand Klæboe og Gaardbruger Østeraad. Efter at Statholderen havde meddeelt Thinget det sørgelige Dødsbudskab, nedlagde han i Stortinget den nye Konges, Hans Majestæt Kong Carl Johans naadige Befjendtgjørelse om Høisfammes Thronbestigelse, der lyder saaledes:

Vi Carl Johan af Guds Naade Konge til Sverige og Norge, de Gothers og Wendes, tilbyde Eder samtlige Vore troe Undersaatter i Norges Rige Vor synderlige Yndest og naadige Bevaagenhed.

Da Vi, i Følge Vor Høisalige Kjære Hr. Faders, den Stormægtigste Konges og Herres Carl den 13des Proposition til Sveriges Riges Stænder, den 21de August 1810 eenstemmigen udfaaredes til Høisammes Efterfølger paa den Kongelige Svenske Throne; og Vi, kaldede ved

Kongens og Folkets forenede Stemme, paatog
 Os dette ærefulde, men og med stort Ansvar for-
 bundne Kald, lededes Vi dertil af de for Os al-
 deles fremmede Tildragelser, der havde foranle-
 diget dette Valg, og som, uafhængigen af Os,
 ene hidrørte fra det Svenske Folks frie og selv-
 stændige Beslutning. Vi bleve saaledes skildte
 fra den No, Vi ene havde stræbt at opnaae, og
 ved Vor første Ankomst til Sverige gaves Os det
 dyrebareste Beviis paa Eders nu afdøde Konges
 Tillid og Venskab, da Han antog Os til Sin
 Søn, og saaledes paatrykte Sit Folks Bærf et
 endnu helligere Stempel, der skulde forøge Vore
 Forpligtelser, og Vor Hengivenhed til Vort nye
 Fædreland. I de Aar, der ere henrundne
 siden denne for Vort Hjerte saa vigtige Tidspunct,
 have Vi søgt at opfylde mod denne evig søvnede
 og elskede Fyrste alle de Pligter, der paaligge en
 troe Undersaat, og en om Søn; og med hver
 Dag have Vi af Hans faderlige og altid usoran-
 drede Omhed oppebaaret den ædlest Besønning
 for Vore Bestræbelsler. Denne Lyksalighed er
 Os ikke længere forundt. Døden har berøvet
 Os Den, som i Livet viste Os den meest udeelte
 Omhed. Fra Vort sønlige Favn, fra en trost-
 løs Gemalindes Arme, fra sørgende Forvandedes

Kreds, fra et Folk, hvis Frelser, Han ved to Tilfælde har været, fra et andet, som Han med lige Omhed omfattede, er Han, med den Vises Ro, med den gode Samvittigheds Fred, af Religionens Trøstegrunde og Taknemmelighedens Laarer ledsaget, gaaet at hente sin evige Belønning i en bedre Verden. Vi have modtaget Hans sidste Velsignelser over Eder, lige fyrrige ved Livets Grændse, som i Hans kraftfuldste Dage, og i Hans døende Haand have Vi nedlagt den hellige Eed: at arve tilligemed Hans Krone, Hans samme Omfarg for Fædrelandet, Hans brændende Ønsker for Eders Vel.

Da Vi nu ved denne sørgelige Anledning optræde paa Sveriges og Norges forenede Throner, for at regjere begge Rigerne efter deres gjældende Grundlove, og den af Sveriges Riges Stænder den 6te August og af Norges Riges Storthing den 31te Juli 1815 besluttede og vedtagne Rigs-Act, saa have Vi anseet det for Vore første Pligt under Paakaldelsen af Forsynets Naade over Vore Bestræbelser, med en levende Bevidsthed om Vore Hensigters Reenhed, at afgive den Kongelige Forsikring, som Kongeriget Norges Grundlov foreskriver. Fra det første Dieblif, da den mellem Sverige og Norge lykkeligen tilveiebragte For-

ening, gjorde dette Riges Anliggender til et nyt og vigtigt Formaal for Vor afdøde Hr. Faders og Vor egen Omsorg, har det været Vor kjæreste Bestræbelse at forsvare Eders Frihed, Eders lovlige Rettigheder og Rigets Selvstændighed, og uden at være utaknemmelig mod Forsynet, kunne vi ikke andet end med Glæde erkjende den Fremgang, der har kronet Vore Foretagender. Samme Tænkemaade skal lede alle Vore Skridt for Fremtiden. Af Eders Enighed og Fædrelands-
 Kjerlighed vente Vi en kraftfuld Understøttelse. I troe Forening med Eders constitutionelle Konge skulle I vedblive at være frie og selvstændige, og saaledes skulle I paa den værdigste Maade hylde den Fyrstes Minde, som Vi nu med Eder begræde, og hvis forklarede Aand vil, som en beskyttende Guddom, svæve over et lykkeligt Folk, der af Hjertets fulde Erkjendtlighed kan udraabe ved Hans Grav: Med Klogskab stillede Han stridige Sindelag; ved sand Retviished lykkedes det Ham at forene dem broderligen; uden Ham vilde Hadet endnu have udspreidt dets Gift mellem Nordens Folk, da det nu vansmægter i Glandsen af Hans udsødelige Navn.

Vi forblive Eder alle i Almindelighed og Enhver i Særdeleshed med al Kongelig Naade og

Yndest bevaagen, befalende Eder Gud den Allmægtige.

Givet paa Stockholms Slot den 5te Februari 1818.

Under Vor Haand og Rigets Segl.

Carl Johan.
(L. S.)

Peder Anker.

L. Stoud Platou.”

Samt Høiſtsammes ſkriftlige Eed; hvorpaa Præſidenten paa Storthingets Vegne gav følgende Svar:

Med megen Bedrøvelse har Storthinget modtaget den ſørgelige Underretning, at Hans Majestæt, Rigets hidtilværende naadigſte Konge, ved Døden er afgaaet. Tabet af en Konge, hvis Regjering har baaret de umiſtkjendeligſte Bæg af særdeles Omsorg for Rigets Vel, maae være ſmertelig for den norſke Nation, og Nationen vilde være utroſtelig, hvis den ikke var forviſſet om, i Rigets nuværende conſtitutionelle Konge, Hans Majestæt Carl Johan, at erholde en omhyggelig Fader og kjæf Beſkytter, ſamt i Høiſtsammes Søn, Hans Kongelige Høiſhed Kronprindsen, en ivrig Talsmand ved Siden af Thronen.

Præsidenten oplæste dernæst Hans Majestæt Kongens Eed.

Vi Carl Johan af Guds Naade Konge til Sverige og Norge, de Gothers og Wendes, love og sværge at ville regjere Kongeriget Norge i Overeensstemmelse med dets Constitution og Love, saasandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord!

Stockholms Slot den 5te Februar 1818.

Carl Johan.

og opfordrede Stortingets Medlemmer til at sværge Constitutionen og Kongen Troskab, hvorefter samtlige Repræsentanter aflagde følgende Eed:

"Jeg lover og sværger at vise Constitutionen og Kongen Troskab og Lydighed, saasandt hjælpe mig Gud og hans hellige Ord!"

Endelig fremsagde Præsidenten Følgende:

Eeden er nu aflagt! med oprigtige Hjærter ville vi nedbede Himlens Velsignelse over vor naadigste Konge. Gud bevare Kongen og hans Riger!"

Efterat Statsraadet var aftraadt, ledsaget af den Deputation, ved hvilken samme var modtaget, begav den Deputation, der var først udnævnt denne Dag, sig til den Norske Res

gjerling for at udføre sit Erinde. Ved sams-
mes Tilbagekomst berettede dens Formand, Amts-
mand Sibbern, at Deputationens Erinde var
udført overeensstemmende med Storthingets Bes-
lutning, og at Statholderen havde tilkjendegir-
vet Deputationen, at Indberetning om denne
Sag ufortøvet skulde skee til Hans Majestæt.
Den af Deputationens Formand, Amtmand
Sibbern, ved denne Anledning holdte Tale er
saa lydende:

”Norges Riges nu forsamlede Storthing
har overdraget nærværende Deputation, paa
dets Vegne, at annode den Kongelige Norske
Regjering om, at bevidne Hs. Kongl. Maje-
stæt, Kong Carl Johan de hjertelige, deelta-
gende Tølelser, med hvilke Nationen har mod-
taget Sørgebudskabet om Hs. Kongl. Majest.
Kong Carl den 13des dødelige Ufgang. Vor
høifalige Konge har — af for tidligt! betalt
Naturen dens Krav! dog uudsletteligt vil hans
Minde leve, som de forenede Rigers første Kon-
ge, trofaste Fader og Ven. — Men ligesaa
oprigtige som vore smertelige Tølelser ved den-
ne sørgelige Begivenhed ere, ligesaa tillidsfulde
seer Norges Folk de forenede Rigers Scepter
i den Konges kraftfulde Haand, der med Eur

ropas Freundring forener Rigernes uindkrænkede Kjærlighed og Hviagtelse. Hs. Kongl. Majestæt vor naadigste Konge med Høifsammes Kongelige Huus, værdiges at troe, hvad vi paa Stortingets Begne, og i Nationens Navn her høitideligen gjentage: at aldrig søg Norges Folk — aldrig vil det søge — sin retmæssige Konge. Ved constitutionelle Bænd forenet med det hæderlige Svenske Folk, skal Normandens Bestræbelser kun gaae ud paa at vinde Hs. Kongl. Majestæts Agtelse og Tillid; ligesom Hs. Majestæts høieste Formaal vil være — det vide vi — at gjøre sit Folk lykkelig.

Christiania den 11te Febr. 1818.

Sibbern,

Deputationens Formand.

Til Slutning foredroges et Andragende fra endeel Almuesmænd fra Birkenæs Sogn paa Mossfjeldveien, om Besværigheden for dem, som boende langt fra Alfarveien, at forrette Skyds, hvilket blev henlagt.

Stortingets Forsamlinger bleve udsatte til næste Dags Formiddag Kl. 9.

Var 1818 den 12te Februar holdtes Storting.

Reserven for Lauervigs Grevskab; Cans